

Ненад Грујичић

СВЕТЛИЦА

1.

Мелем си ми, рано, и сета без краја,
као жива зора, омаглица с Дрине,
молитвена боја са Васкршњих јаја,

као препун месец кад самоћом лине
и северац кише у гранама бора,
на уснама царски кондир медовине

или млади талас одроњен од мора
што преко стијена вере се уз горе
па у даху дуге пева одговоре.

Имам те на длану као мало воде.

2.

Имам те на длану као мало воде,
корњачице штедра, из векова пала,
испод твог оклопа има л` ми слободе?

Урокљиво гледаш, као да си краља,
тачкице у оку од туча макова
опијају крвцу што је начас стала.

Сањам ли расцветан у благу окова

(ил` то негве кида у харачу раја?),
обрнуто винут, избачен из снова,

решен кроз пакао да дођем до раја.

3.

Решен кроз пакао да дођем до раја,
знам да једна реч ме може намамити
на самога себе (доста је белаја!).

Зато скупљам трине, то су сталактити
ранијих песама, а на сличне теме,
кад је глава могла залуду висити.

Узвишене слике нису више шеме
убојитих школа што ме опет плоде,
већ кости факата што бриде од мемле.

Но, предуго трају ове непогоде.

4.

Но, предуго трају ове непогоде,
такве-какве, па шта, ја сам дијак стари,
могле су и другом исте да се згоде,

али ту могућност нешто лудо квари,
незнана нигдина од милион верса,
отшкринута душа што златом крвари,

полип апсолута без мрвице мяса
што се са звездама у сновима скрива
где уловљен песник од среће се стреса

и бол се за болом у терцине слива.

5.

И бол се за болом у терцине слива
као пурпур росе у житу на ветру,
као када речца надахнућем плива,

стих се стиху нутка у нестварном метру,
а остатак света са свицима титра
к`о боемска туга кад лепрша јетру.

Од свег океана оста само литра
певаније којом маштари се плоде,
за задње гутљаје нико и не пита:

Да ли, ипак, строфе у расплете воде?

6.

Да ли, ипак, строфе у расплете воде?
Ил` обале чула граде у даљини
опроштајну тачку где се часком роде

идеје из ничег, разлози невини.
Мајколика песмо, из утробе сило,
харали те светом многи арлекини,

пришивам ти, света, ево треће крило
да прелетиш зоне небословних штива.
Има речи којих никад није било,

еј, једино оне познају ме жива.

7.

Еј, једино оне познају ме жива,
те гримизне речи загаситог звука,
као низак облак изнад мразних њива

кад светлица сине, а не буде хука.
У тајанству ином нема мирођија,
и то ко не знаде нека се не брука,

стварнија је песма кад је недођија
па личила и на Роршахову флеку,
са песмом је тако – одувек ничија.

Луди свет ме види као празну сенку.

8.

Луди свет ме види као празну сенку,
и с другима слично кроз времена било.
И као што вали не теку уз реку,

и нити се море кад у поток слило,
и нико што лонцем не заграби јеку,
тако се и ово никад не би збило

да пред Божјим чудом сенка ми не клекну,
а молитвом срце у онкрај заплива
где лудила лепа даноноћно теку

изнад песме којом рима пени жива.

9.

Изнад песме којом рима пени жива
рађају се свици, неки тајни знаци,
не постоји глава што чита та штива.

Јер све се у свету оствари у варци
и све подупире сопствене падове.
Шта о томе знају стогодишњи старци?

Или деца боље изводе радове
са првим речима што расту у дреку?
Или ја то сипам прах секунде нове

ћућорећи тебе у векова веку.

10.

Ћућорећи тебе у векова веку,
лирску мрву бола, честицу живота,
ја испаштам дане у меду и млеку.

Надљубавна смрца биће нам милота
за сва шепурења у таштини, слави,
зграбиће нас сеја иза првог плота

да се угасимо ко цветак у трави.
Ако за то немаш у очима сјаја,
ближњем намах реци, истином се јави:

Мелем си ми, рано, и сета без краја.

11.

*Мелем си ми, рано, и сета без краја,
имам те на длану као мало воде,
решен кроз пакао да дођем до раја.*

*Но предуго трају ове непогоде
и бол се за болом у терцине слива.
Да ли, ипак, строфе у расплете воде?*

*Еј, једино оне познају ме жива!
Луди свет ме види као празну сенку
изнад песме којом рима пени жива*

ћућорећи тебе у векова веку.